

HYPNOS

ATMOSFERA:

vlna úrodné kyčle

vysoká hladina vulgarity

KLIMATICKÉ PROMĚNY:

Blatová deště, travní řídké až husté

FERRINA:

Hvězdy, kočmety

50 minut

KRAJČÍK:

K20, vysoká koncentrace soli

FORMA ŽIVOTA:

vlna formy, balistika, upříkavěná čerta

rozruchem

Roland Oravský

HYPNOS

VÍTÁZ SÚTAŽE DETEKTÍVKA 2013

FORZA MUSIC • 2014

Roland Oravský

HYPNOS

VÍTAZ SÚŤAŽE DETEKTÍVKA 2013

Copyright © Roland Oravský, 2014
Slovak edition © FORZA MUSIC, spol. s r.o., 2014
All rights reserved

DETEKTÍV
FORZA

ISBN 978-80-89359-66-0

Ďakujem v prvom rade Hexe za jej black magic,
v druhom rade všetkým, ktorí ma akýmkoľvek
spôsobom podporovali v písaní.

*Venujem môjmu Smejuškovi,
mojej múze, mojej opore, mojej krásavičke,
mojej láske.*

1 Nekonečnou prázdnotou vyplnenou čierno-čiernou tmou, malými a veľkými vesmírnymi telesami, hviezdami, z ktorých väčšina na obzore už dávno vyhorela, galaxiami a sústavami, ktoré sú skôr či neskôr odsúdené na zánik, sa polovičnou rýchlosťou svetla približoval raketoplán Wolf -91 k malej planéte v súhvezdí Erigo. Richard Linus, muž v stredných rokoch, vysokej postavy, so svetlohnedými krátkymi vlasmi, severskými črtami v neopálenej, pochudnutej tvári a s neprehliadnuteľnou, no pri prvom kontakte definovateľnou charizmou, ležal vo svojej kabíne na lôžku a oddával sa bezsennému spánku. Náhle ho zobudil pípajúci zvuk, ohlasujúci hodinu do pristátia. Otvoril oči a rýchlo zmapoval miesto, kde sa nachádza. Štyri biele steny ohraničujúce malú miestnosť videl za posledných niekoľko týždňov vždy ako prvé. Potočil hlavou a pohľad mu zastal na dvoch neveľkých bielych skriniach v rohu a jednom holografickom premietaní, ktorý vysielal archívne zábery z pozemských televíznych staníc a zároveň slúžil ako komunikačný a informačný prostriedok. Rukou sa snažil nahmatať po pamäti svoje náramkové hodinky, ktoré pred spánkom odložil na biely stolík pod neveľkým oválnym oknom. Vstal, vnoril bosé nohy do husto tkaného koberca, ktorý ako jediný nebol svetlej, ale tmavo-modrej farby s vytkaným emblémom Zeme. Symbol našej planéty, symbol národov. Rukou si pretrel tvár, akoby z nej chcel zhodiť masku, a posadil sa do krémového kresla, aby sa mohol pozrieť z malého okna. Nebolo nič vidieť, iba vesmír, iba celý vesmír... Malé bodky svetla na čiernom pozadí tmy.

Linus pocítil chlad. Napriek nepretržitému vykurovaniu

pri takých dlhých cestách sa nedarilo zabezpečiť dostatok tepla po celý čas letu. Ale jemu to neprekážalo. Chlad je dobrý, dáva vám vedieť, že ešte žijete. Pošúchal si ruky, po chrbte sa mu rozbehli zimomriavky a na chvíľu ho striaslo od korenkov vlasov až po päty. Predstava nachladnutia ho však prinútila otvoriť bielu skriňu, vybrať z nej rovnako biely župan a rýchlo si ho obliecť, aby už ani jednu sekundu nevystavoval svoje telo vesmírnemu mrazu, ktorý sa prebíjal cez termovzdorné steny raketoplánu. Pre istotu ešte skontroloval, či má zapnuté kúrenie na maxime. Podišiel k obrazovke, zapol ju a otvoril priečinok Ubytovňa, v ňom priečinok Fyzikálne parametre a bruškom prsta brnkol po ikone Teplota. 10,74 stupňa Celzia... bolo aj horšie. Zatvoril súbory, z rámu obrazovky vybral komunikátor, tenký biely predmet v tvare tyčinky. Jeden koniec skrútil do slučky a zavesil si ho na ucho.

„Kapitán John Rills,“ povedal nahlas do komunikátora. Na obrazovke sa okamžite ukázalo, že sa začal hovor s pilotom.

„Pán Linus?“ ozvalo sa z miniatúrneho reproduktora.

„Zdravíčko, pán kapitán! Koľko ešte potrvá do dosiahnutia atmosféry?“

„Štyridsať minút a dvanásť sekúnd. Počasie, ako nám hlásili, daždivé.“

„Skvelé...“ hlesol Linus. Keď raz začne pršať na Hypnose, tak to trvá veľmi dlho, niekedy až mesiac. Je to v dôsledku obrovského množstva vodných pár koncentrujúcich sa v ovzduší. Na celej planétke je len jedna veľká pevnina a približne päťdesiat ostrovčekov. Ostatok tvorí more, ktoré má na rozdiel od väčšiny pozemských morí dvadsaťnásobne vyššiu

koncentráciu soli. To je hlavný dôvod, prečo v oceáne nežijú
temer nijaké morské tvory, iba baktérie podobné pozemským
haloarcheónom.

„Pred dosiahnutím atmosféry bude blikať bezpečnostné
znamenie.“

„Viem. Necestujem prvýkrát.“

„Len pripomínam.“

Linus ukončil prenos, vybral si z ucha komunikátor a polo-
žil ho na žiarivo biely stôl. Rukami si pohladil začínajúce str-
nisko na brade, zatiaľ čo mu oči opäť zablúdili k oknu. Aký
paradox! On je tu vnútri, kde je všetko, čo človek potrebuje.
Vonku za stenami raketoplánu nie je nič, len zima, tma a...
a život. Jedno okno oddeluje svetlo od tmy, teplo od zimy, ži-
vot od smrti. Linus privrel oči a započúval sa do vesmírneho
ticha, ktoré prehlušoval iba slabý zvuk raketových motorov.

Z temných oblakov, zahaľujúcich celé územie Zariadenia,
padal hustý dážď a zabodával sa do zeme ako tisícky ihl. Ob-
loha bola tmavá, plná zlovestne sa vzpínajúcich mrakov, pô-
sobiacich ako nejaká čierna opona v divadle, kde práve hrali
antickú tragédiu. Na pristávacej ploche ich už čakal elegant-
ný speeder bordovej farby, v ktorom sedeli dvaja ľudia, muž
a žena. Pred speedrom stáli traja zamestnanci leteckého od-
delenia, ktorých pred dažďom chránila predpísaná ochranná
čiapka a nepremokavý plášť. Pod chvíľou si mädlili ruky, dúfa-
júc, že získajú aspoň trochu tepla v tomto sychravom počasí.

„Lepšie si ten prílet ani nemohli naplánovať,“ poznamenal
sarkasticky jeden z nich.

„Myslel som, Lars, že si na takýto lejak zvyknutý z domova,“ podpichol ho kolega.

„V Bergene síce prší každých desať minút, no toto... toto je potopa. Genesis v priamom prenose!“ vydal zo seba rozhorčene po chvíli hľadania správnych slov. Jeho mrzutosť ostatných pobavila a na ich vetrom bičovaných tvárach, ktoré mizli pod vrstvami dažďových kvapiek, zaihral na chvíľu úsmev.

„Už sú tu!“ zvolal tretí z nich, ktorý až doteraz iba nemo počúval, keď zbadal približujúci sa predmet na temnej oblohe.

„Máme vizuálny kontakt! Opakujem, máme vizuálny kontakt!“ hlásil Lars do komunikátora.

Raketoplán Wolf-91 preťal hmotu oblakov ako nôž maslo a v sprievode neutíchajúceho zlovestného dažďa, ktorý akoby sa domáhal preniknúť do kabíny, klesal na pristávaciu plochu. Súradnice boli poslané z riadiacej veže do palubného počítača, ktorý nakonfiguroval uhol zostupu, rýchlosť a nastavil brzdiace zariadenia. Úlohou pilotov bolo iba sledovať, či všetko ide, ako má. Na palube už nejakú chvíľu blikali výstražné svetlá v každej miestnosti, signalizujúce dosiahnutie atmosféry, zatiahnutie štítov na oknách a vypnutie umelej gravitačnej sily. Linus disciplinovane sedel pripútaný v kresle. V ruke držal malú fialovú loptičku, ktorú si prstami posúval po dlani, akoby si ju chcel pomasírovať. Keď raketoplánom otriasla silná turbulencia, privrel oči. *Pozerať pozorne!* Odrazu zacítil zo-spodu náraz.

„Vážení cestujúci, hovorí k vám kapitán Rills, práve sme pristáli na Hypnose. Teplota 8,54 stupňa Celzia, vzduch nekontaminovaný, dýchatelný, radiácia pod hraničnou hodno-

tou, tlak pod hraničnou hodnotou, ionizačné žiarenie v norme, počasie v najbližších troch týždňoch daždivé, rizikový stupeň 2, čas 14:10, piaty jún, ročné obdobie jeseň. Opustite svoje kabíny a zhromažďte sa pri vchode. Pripravte si povolenia na návštevu. Opakujem...”

Linus vzal zo stola príručnú tašku, ktorú si vopred pripravil, ešte raz sa zamyslene pozrel na fialovú loptičku, vložil si ju do vrečka a vyšiel z kabíny. Batožinu mu prinesú neskôr stevardi. Prešiel úzkou chodbou, na ktorej stropie boli pripevnené rôzne rúry a elektrické vedenie, všetko bielej farby. Trikrát zabočil, minul dvoch ďalších cestujúcich a dostal sa do väčšej kruhovej miestnosti s veľkým modrým emblém Zeme v strede. Postupne sa miestnosť zaplňovala cestujúcimi. Linus nepoznal nikoho. Za tridsaťtri dní cesty sa venoval iba sebe a ostatných pasažierov, poväčšine dovozcov a pracovníkov určených na vystriedanie personálu, ignoroval. Nemal záujem sa s niekým zoznamovať. O pár dni sa aj tak vráti späť.

Do miestnosti vošli dvaja muži, kapitán Rills a copilot.

„Viem, že poznáte medzinárodné normy a dohody, ale musím vám podľa predpisov oznámiť, že hneď ako sa otvoria tieto dvere a vystúpite na povrch planéty, nesiete zodpovednosť sami za seba. Bližšie informácie vám dajú priamo v Zariadení. Hoci je zamračené, podľa predpisov si musíte nasadiť ochranné okuliare.“

Letuška, ktorá sa vynorila zo skladovacej kabíny, držala v ruke bielu škatuľu s okuliarmi a každému pasažierovi s úsmevom od ucha k uchu jednej podala. Linus si ich bez slova vzal a nasadil na oči. Po takej dlhej dobe, čo bol vystavený

umelému svetlu v ubytovni, si musí dať pozor pri kontakte so skutočným svetlom hviezd. Spomenul si na legendárne slová svojho učiteľa z vysokej školy: „Elektromagnetické vlnenie vie byť riadna sviňa!“ Jeho sklesnutý výraz na malý moment vystriedal nepatrný úsmev pri spomienke na dávne časy. Časy, keď si človek svoju budúcnosť len predstavoval, a tešil sa na život, ktorý ho čakal. Časy bezstarostnej mladosti. Čo by len dal za to, aby mohol opäť snívať. Iskričku pobavenia v jeho zreniciach nikto okolo nepostrehol kvôli tmavým sklám okuliarov. Nemal by si ich zložiť aspoň deň, no kvôli zúriacej búrke na povrchu planéty to nebude potrebné striktne dodržiavať.

Nad východom zablikalo zelené svetlo, signál, že na vonkajšej strane už pripojili schody vedúce k speederu. „Páni, ďakujeme, že ste leteli našou medziplanetárnou spoločnosťou. Môžete opustiť palubu,“ povedal kapitán a rukou ukázal na dvere, ktoré niekto z druhej strany práve otvoril. Linus podal bezpečnostným pracovníkom osobné doklady a povolenie k návšteve Zariadenia. Po letmej kontrole bezpečnostným dôstojníkom zišiel po schodoch až k pristavenej chodbe. Oblaky na zlomok sekundy zažiarili a krajinou sa rozletel zvuk hromu, práve keď Linus položil svoju nohu na povrch planéty. Úder bol natoľko silný, až sa Linus zastavil a uvedomujúc si svoj zvýšený pulz, sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol. V takom momente človek uverí, že planéta je živý organizmus a je si vedomá prítomnosti niekoho nového. Hrom bol pre Linusa privítaním a zároveň výstrahou. Keď sa opäť pohol, prekvapene zistil, že pevne stískal loptičku vo vrecku. Inštinktívne tam musel zabehnúť rukou. „Doriti s bleskom!“ zahrešil,

pustil loptičku a kráčal ďalej po chodbe. Bola dlhá asi dvadsať metrov, steny boli, akože inak, biele a na nich modrou farbou blikajúce šípky. Linus si pomyslel, že ani slepý by nezablúdil v jednosmernej chodbe, a čo najrýchlejšie prekráčal vzdialenosť k speederu.

Dvere sa otvorili a Linus s ostatnými pasažiermi nastúpili dovnútra.

„Pán Richard Linus?“ zvolal chlap, ktorý sedel vzadu vedľa sympaticky, no nekompromisne vyzerajúcej brunetky s vlasmi upravenými do bubikopfu. Muselo jej ťahať na päťdesiatku. Linus na neho pozrel, prikývol a neznámy chlap mu rukou naznačil, aby si prisadol.

„Som Norman Klein, asistent riaditeľa, a toto je doktorka Dana Krebsová, vedúca oddelenia aplikovanej chémie a biochémie a zástupkyňa riaditeľa v interných záležitostiach sekcie C. Dovoľte nám odviesť vás do kancelárie pána riaditeľa.“

„Mám na výber?“ uškrnul sa pobavene Linus.

Norman Klein odvetil so silným úsmevom: „Nuž nie!“

Dvere speederu sa zatvorili a v transportnej kabíne sa ozval príjemný ženský hlas, ktorý vychádzal z malých reproduktorov na bočných stenách.

„Dámy a páni, v mene kolónie Hypnos vás srdečne vítame! Náš personál je tu, aby vám bol nápomocný. Ak ste počas cesty spozorovali čokoľvek neobvyklé, ohláste to u dispečera v sekcii A. Rovnako, ak počas pobytu spozorujete čokoľvek neobvyklé, ohláste to dispečerovi v sekcii A. Váš transport do Zariadenia bude trvať dvadsaťštyri minút. Prosím, nevstávajte počas jazdy. V prípade akéhokoľvek problému, stisnite mod-

ré tlačidlo, ktoré sa nachádza vedľa každého sedadla. Prosím, berte na vedomie, že počas svojho pobytu v kolónii sa na vás vzťahujú bezpečnostné nariadenia vydané miestnou samosprávou. Je prísne zakázané opúšťať Zariadenie, ako aj vstupovať na miesta so zákazom vstupu nepovolaným osobám. Ďalej je zakázané komunikovať mimo Zariadenia bez písomného súhlasu generálneho riaditeľa, chovať či pestovať rôznu faunu a flóru bez ohľadu na pôvod bez písomného súhlasu generálneho riaditeľa, opúšťať budovy Zariadenia počas búrky, navštevovať priestory sekcie C bez písomného súhlasu riaditeľa...”

Linus prestal vnímať sympatický ženský hlas a uprel pohľad do okna. Búrka vôbec neutíchala, naopak, akoby ešte viac zosilnela.

„Pomáha to rastlinám,“ ozvala sa Dana Krebsová. Jej hlas znel pridusene, akoby vychádzal z nosa.

Linusa to vytrhlo zo zamyslenia. „Ako prosím?“

„Ten lejak,“ kývla hlavou k oknu. „Na Hypnose je málo suchej zeme, väčšinu planéty pokrýva oceán. Aby mohla existovať atmosféra, okrem Zariadenia a pristávacej plochy je každý centimeter štvorcový pokrytý hustou zeleňou, ktorá využíva práve dažďovú vodu.“

„A nielen rastliny, pán Linus!“ zamiešal sa Klein do rozhovoru. „Aj my v Zariadení sme odkázaní na pravidelné dažde. V sekcii D dochádza k zberu vody, k jej prečisteniu a distribúcii do celého komplexu.“

„O tom, že tu nie sú jazerá a iba tri malé rieky, viem, ale prečo nevyužívate podzemnú vodu?“ opýtal sa Linus a očami sledoval oblohu za sklom.

„Z celkom prozaického dôvodu, je jej veľmi málo. Nám by na prevádzku nestačila a iba by sme poškodili ekosystém.“

Speeder opustil prístavacu dráhu a dostal sa na cestu, ktorú zo všetkých strán lemovali rastliny, siahajúce do výšky aspoň dvadsiaticich metrov. Obrovské tmavozelené listy brzdili pád kvapiek a zhromažďovali vodu v plytkej prehĺbenine, až kým jej nebolo toľko, že sa vyliala do nižšie položeného listu. Na Linusa to pôsobilo ako najväčkolepejšia fontána, ktorú postavila sama príroda. Krása! Takto to kedysi muselo vyzeráť aj na Zemi, ale to ešte než začal človek rozmýšľať, preblesklo mu hlavou.

„Aj keď je tu tak veľa rastlín, dokážu vyprodukovať dostatok kyslíka na pokrytie celej planéty?“

„Nuž ani nie,“ odvetila Dana Krebsová. „Na opačnej strane pologule, kde je len jeden malý ostrov veľkosti Cypru, je percentuálne zastúpenie kyslíka veľmi malé. Pre nás nedýchatelné. Baktérie, ktoré sme tam objavili, sú prevažne anaeróby, poprípade mikroaerofily, zatiaľ čo v okolí Zariadenia sa vyskytujú rody bez citlivosti na kyslík. Obývatelné je to tu najmä vďaka vyššej efektívnosti fotosyntézy, ktorá je obohatená o isté intermediáty a enzýmové komplexy nevyskytujúce sa na Zemi, no i tak pestujeme v skleníku pozemské rastliny, nehovoriac o tom, že dovážame kyslíkové bomby pre prípad núdze. Možno si poviete, že kvôli dažďu tu vyzerá temne, no bez neho by rastliny vymreli a atmosféra by prestala existovať.“

„A ja by som dnes nebol tu, ale doma na gauči,“ dodal Linus. Dotkol sa bielej opierky sedadla, zhlboka sa nadýchol a zaklipkal očami. Rozmýšľal o tom, čo ho čakalo. Doteraz

mal len jeden výjazd mimo Zeme, do kolónie Elpis, prvej, ktorú ľudia založili, ale tam nešlo o nič vážne. Bol to skôr audit než vyšetrovanie, takže nezískal také skúsenosti, ktoré by mu mohol niekto závidieť. Napriek tomu ho vyslali sem na Hypnos. Netušil, čo má očakávať. Úplne iný svet, iný vzduch, iná zem, tí istí ľudia.

„Vážené dámy a páni,“ pokračoval ženský hlas z reproduktorov v monológ, „berte na vedomie, že počas svojho pobytu spadáte pod miestnu jurisdikciu, ktorá vás môže obviňiť, súdiť a aj vymerať trest priamo v Zariadení bez prítomnosti právnych subjektov zo Zeme. Ak trpíte na nejaké ochorenie, či už fyzické alebo psychické, nebojte sa oznámiť to našim pracovníkom v sekcii A. Zdravotnícke zariadenia všetkých typov sú v sekcii B. Ako vám už určite bolo oznámené, voda v kúpeľniach a kuchyniach je úžitková, nie pitná! Vyvarujte sa preto jej kontaktu s vašou ústnou dutinou a gastrointestinálnym traktom. V prípade zistenia infekčnej choroby budete okamžite umiestnení do karantény. Ak sa odmietnete správať podľa uvedených predpisov, alebo ak budete vedúcim svojej sekcie označení za nebezpečného, chorého, či inak ostatných ohrozujúcej osoby, budeme nútení konať v zmysle ochrany väčšiny...“

„Ochrana väčšiny? V akom zmysle?“

Klein sa pomrvil a nervózne si napravit okuliare. „Viete, pán Linus, hoci je Zariadenie veľký komplex budov, kde je zabezpečené všetko, čo jedinec potrebuje, niekedy sa stane, že... jednoducho, že sa dostaví ponorková choroba. Možno ste už počuli o takzvanom space syndróme. Mali sme tu zopár

prípadov a poviem vám, na celý personál to pôsobilo veľmi negatívne. Byť niekde zavretý mesiace s vedomím, že hocikto sa môže na chvíľu utrhnúť z reťaze, nie je dobré na psychiku. Iba to vyvoláva rôzne stresy a vnútorné problémy. Neviem, či mi rozumiete...”

„Zariadenie je koniec koncov aj šťastí vojenská záležitosť, takže problémy riešime tvrdo. Pre nás je dôležité, aby Zariadenie prežilo, aby sa väčšina cítila spokojne. Ak sa nájde niekto, kto robí problémy, izolujeme ho, pokiaľ si po neho nepriletí raketoplán,“ vysvetlila doktorka Krebsová.

Linus vybral ruku z vrečka, odtrhol zrak od okna a pozrel na Kleina. „To predsa trvá niekedy aj mesiace!“

„Verte mi, je o nich dobre postarané. Váš úrad predsa spolupracuje s profesorkou Lhoshovou, dovoľm si povedať, s najlepšou súčasnou psychiatrickou. Určite ste sa už stretli s poruchami správania v dôsledku dlhšieho pobytu v kozme.“

„Žiaľ, áno,“ pritakal Linus. „Teraz je niekto na izolačke?“

„Jeden neurochirurg.“

„Prečo?“

„Mal psychotický záchvat. Jedného dňa prišiel na pracovisko s veľmi podozrivým správaním. Keď mu kolegovia ponúkli pomoc, začal vykrikovať nezmysly, vzal do ruky skalpel a oháňal sa ním ako šialenec. Tí, čo to videli, hlásili, že sa mu v očiach zračila pomätenosť.“

Linus si v mysli predstavil výraz šialeného doktora. Vyvolaná predstava mu zašklbala kútikmi úst. „Zistili ste dôvod záchvatu?“

„Pocit beznádejného zúfalstva, samota, možno strach, vy-

berte si,“ odvetila doktorka tichým hlasom. „Typický space syndróm. Je to tu niekedy ozaj ťažké vydržať. Nemáte kam ísť, vôkol vás stále tie isté steny. No na druhej strane vidíme veci, o ktorých sa ľuďom donedávna iba snívalo.“

Linus sa zamyslel. Do čoho sa to pustil? „Neurochirurga teraz nakladáte do raketoplánu na cestu domov?“

„Určite áno. A nemusíte sa znepokojovať, tak často zasa k podobným incidentom nedochádza. Ste tu predsa kvôli niečomu inému!“

Linus mlčky sedel a premýšľal o tom, čo počul. Práveže naopak! Je tu kvôli tomu, aby sa znepokojoval.

2 Speeder prešiel cez kontrolné stanoviisko, kde ešte raz potvrdili totožnosť prítomných osôb na základe biometrických údajov, a zamieril k sekcii A. Sekcia A bol veľký komplex, ktorý slúžil na zabezpečenie hladkého fungovania celého Zariadenia. Ak sa vyskytol akýkoľvek problém, zamestnanci sekcie A ho mali na stole ako prví. Oni posudzovali, aké ďalšie kroky je treba uskutočniť, akej sekcii sa záležitosť posunie. Nezainteresovaný človek by povedal, že ide o najvyššie riadiace centrum Zariadenia, avšak v skutočnosti aj sekcia A spadala pod kontrolu iných. Tí iní bola skupina ľudí, na Zemi volení vyslanci a guvernéri, ktorí predstavovali autonómny správny orgán. Všetci ich nazývali Predstavenstvo.

Predstavenstvo pozostávalo z piatich ľudí, ktorí reprezentovali rôzne kultúry. Ako každé predstavenstvo aj toto malo

svojho predsedu, bol ním Claude Shoah. V Zariadení sa udomácnilo nazývať ho iba Riaditeľ. Shoah mal päťdesiatosem rokov, bol strednej postavy a na hlave s nakrátko ostrihanými šedivými vlasmi sa mu začínala tvoriť lysinka. Najnápadnejšia bola však jeho briadka, ktorú si pestoval už od skončenia štúdií. Vykresľovala mu na tvári pretiahnutú kružnicu ohraničujúcu ústa s bradou. Na veľkých ušiach mal zavesené okuliare s luxusným titánovým rámom, cez ktoré sa spod hustého obočia prívetivo pozerali malé akoby večne usmiate očká. Riaditeľ Shoah sa na túto pozíciu vypracoval prakticky sám bez akejkoľvek protekcie a bol na to patrične hrdý. Oceňovali to aj jeho kolegovia a rivali. Shoah opovrhoval ľuďmi, ktorí ako sám často vpravieval, „sa nemusia práce šplhať po rebríku, lebo ich niekto ťahá lanom nahor“. Dvadsaťpäť rokov po získaní titulu doktor práv, keď bol Shoah už váženým poslancom v medzinárodnom parlamente a šéfoval projektu Hypnos, sa jeho syn pokúšal nasledovať otcove šľapaje, no neúspešne. Neprešiel ani prvým ročníkom. Claude Shoah vtedy synovi povedal: „Marco, keby som chcel, stačí mi jeden telefonát, a si späť na škole. Druhý telefonát, a titul máš istý bez ohľadu na to, ako sa budeš snažiť, a či sa vôbec budeš. Ale ja to neurobím! Mal si šancu, pokašlal si ju. Keď chceš ďalšiu, musíš si ju vybojovať celkom sám.“

Veru, Shoah neznášal rodinkárstvo kdekoľvek. Raz dokonca s neskrývaným pohrdaním odmietol vyšetrenie u špecialistu, keď sa dozvedel, že ho uprednostnil pred pacientmi, ktorí nevlastnili diplomatický pas. Vďaka bezúhonnému životu a silnému charakteru ho zvolili za člena Predstavenstva na